

Miss Marx

Direcció i guió: Susanna Nicchiarelli **País:** Itàlia **Durada:** 107 min **Any:** 2020
Gènere: Drama **Interpretació:** Romola Garai, Patrick Kennedy, Felicity Montagu, Karina Fernández, Oliver Chris, Emma Cunniffe, John Gordon Sinclair, Philip Gröning, George Arrendell, Célestin Ryelandt **Música:** Gatto Ciliegia Contro il Grande Freddo **Fotografia:** Crystel Fournier **Distribuidora:** BTeam
Estrena a Espanya: 09/07/2021
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol

SINOPSI

Eleanor 'Tussy' Marx, és la filla petita de Karl Marx, una dona brillant, intel·ligent, apassionada i lliure. Va ser una de les primeres feministes que va seguir amb el llegat del seu pare i del seu company Engels. Lluitadora incansable pels drets de la classe obrera, per la fi del treball infantil, pels drets de feministes i contra moltes altres injustícies. A més en el film coneixem la seva vida privada: on la seva atracció pel desenfrenat i presumit Edward Aveling posa de l'inrevés tot el que l'Eleanor defensa en la seva vida pública. (Sensacine)

CRÍTICA

06.09.2020 - VENÈCIA 2020: Susanna Nicchiarelli presenta una versió punk de la filla de Marx, en un manifest socialista que trenca la quarta paret

Hi ha alguna cosa que ens resulta familiar a *Miss Marx*, de **Susanna Nicchiarelli**, a punt d'estrenar-se als cinemes italians i que ara es projecta a la secció principal del Festival de Cinema de Venècia. La idea d'afegir una mica de *punk* a una figura històrica, que sol ser relegada a mirar des d'una vella fotografia, ja s'ha fet abans (per exemple, a *María Antonieta*, de Sofia Coppola, que tenia música de New Order o Siouxsie and the Banshees. I es va fer millor).

En el seu intent de desxifrar l'enigma que va ser la filla petita del famós filòsof alemany, Eleanor Marx (**Romola Garai**), morta als 43 anys, Nicchiarelli es recolza en una llista de melodies agradables i estridents. Aquesta combinació, a penes revolucionària (ironia), és el que acaba salvant la pel·lícula (sense oblidar que dona veu a la ira oculta de la seva protagonista, expressada en un ball frenètic). L'Eleanor pot ser una lluitadora fora de casa, però dins perd espurna; i l'al·lució a una "nena-nina", de l'obra de Henrik Ibsen que ella mateixa va traduir, que passa primer pel seu pare i després per l'home amb qui conviu (**Patrick Kennedy** com a Edward Aveling), és molt dolorosa. És l'única frase honesta i directa sobre la seva situació (i prové del text d'una altra persona).

La història guarda certa semblança amb la pel·lícula anterior de Nicchiarelli projectada a Venècia, *Nico, 1988*, ja que totes dues compten amb dones famoses que no només comparteixen cabells llargs, sinó també una dosi de profunda infelicitat. La primera comptava amb l'actuació de Trine Dyrholm i la segona té com a protagonista Romola Garai.

La seva interpretació resulta commovedora, ja sigui narrant la història d'amor "perfecta" dels seus progenitors durant l'enterrament del seu pare -amb la presència ocasional de **Philip Gröning**, que interpreta el difunt Marx, un home que aconsegueix decebre la seva filla fins i tot després de mort- o resignant-se a poc a poc al seu destí. En realitat, ella és molt millor que les escenes en què apareix, sovint rígides i teatrals, i quan es gira cap a la càmera per explicar més veritats, sembla supèrflua.

Com sembla indicar la pel·lícula de 2017, la directora nascuda a Roma està molt interessada en el moment que vam començar a mirar més al passat que al futur, sospesant decisions del passat i acceptant el fet que, amb tota probabilitat, algunes coses mai canviaran. *Miss Marx* és un llargmetratge sobre la decepció o sobre aquesta última traïció: no la de l'arruïnada i faldiller Aveling, sinó la de les seves pròpies conviccions, ja que ella roman en una relació que només li genera dolor i deutes. Atrapats en apartaments asfixiants i foscos que ni les flors poden millorar, sembla que tots han renunciat a la vida. Coneixent la família i el destí de l'Eleanor, el motiu està molt clar.

Marta Balaga – cineuropa.org